

Intervju med Ulla-Britt Börjesson, intervjuperson nr 63

Projekt: Göteborg berättar

Bandningens längd: 01:21:00

Datum: 2018-10-22

Intervjuare: Marja Ågren

Plats: Göteborgs stadsmuseum, Sarauws rum

Tid: 10:00 – ca 11.30

Intervju med Ulla-Britt Börjesson

Bandningen börjar

Intervjuare [00:00:02]: Vad bra då ska jag börja med att säga det att det är den 19:e oktober 2018 och vi sitter i Sarauws rum här på Stadsmuseet, det är jag som gör intervjuer för projektet Göteborg berättar, jag heter Marja Ågren och jag ska intervjua dig som heter...

Talare [00:00:20]: Ulla-Britt Börjesson.

Intervjuare [00:00:21]: Ja, trevligt och var bor du?

Talare [00:00:25]: Jag bor i Backa, och jag är faktiskt uppväxt eller jag flyttade till Backa på Hisingen 1964 i samband med att jag gifte mig.

Intervjuare [00:00:36]: Var bodde du innan?

Talare [00:00:39]: Örgryte i Lunden, men jag började jobba på Volvo samtidigt, så att då började det bli besvärligt att ta sig till jobbet, och det var bostadsbrist, och min man han hade stått i kö rätt länge så vi kunde välja, så vi flyttade till ett nytt område i Brunnsbo, min syster flyttade året innan dit så vi kände till det. Men det var inte så välbesett att åka till Hisingen, flytta dit, det undrade alla, där kan man väl inte bo? [Skrattar].

Intervjuare [00:01:08]: Var det så då?

Talare [00:01:10]: Nej, det var väldigt, men jag minns min svåger var från Hisingen och Volvo drog så det var inget, och sen flyttade många dit [skrattar].

Intervjuare [00:01:22]: Ja just det men hur upplevde ni det då när ni...

Talare [00:01:24]: Ja vi flyttade till Brunnsbo, ett helt nytt område och sådär så det var inga problem, så att det var jättebra att kunna ta sig till jobbet snabbare och sådär så det var inga problem alls.

Intervjuare [00:01:35]: Jag måste fråga när är du född?

Talare [00:01:38]: 1941.

Intervjuare [00:01:41]: Och då bodde ni i Lunden?

Talare [00:01:41]: Ja precis ja. Nej det gjorde vi inte alls utan jag är född i Stockholm av föräldrar som är göteborgare men var i Stockholm för pappa var militär så de flyttade dit och därför så är min bror och jag födda i Stockholm men när jag var åtta år så flyttade jag tillbaka eller så flyttade mamma tillbaka med oss till Göteborg och då hade hon skilt sig för länge sedan så då flyttade hon tillbaka och man kan ju berätta lite runt det och sådär.

Intervjuare [00:02:14]: Mm det får du gärna göra.

Talare [00:02:16]: Jag vet inte vilken ände jag ska börja i [skrattar].

Intervjuare [00:02:18]: Om du vill så...

Talare [00:02:19]: Ja för min mamma då hon är född 1915 och hon är död just nu, hon dog för några år sedan, men hon var en väldigt ambitiös kvinna och skilde sig som jag sa ganska snabbt vilket man kan förstå kanske, men däremot i början så hade de det väldigt fattigt och sjukt och hennes pappa dog och så vidare, så hon hade i blodet det här vad det gäller att klara familjen och hon fick inte läsa fast att hon var väldigt duktig, de sa att nej de har vi inte råd med så hon läste bara i sex år eller något sådant där. Så hennes inställning var fullständigt solklar, hennes dotter och, framförallt hennes dotter faktiskt, hon la mer jobb på mig än min bror tror jag, skulle läsa. Även om hon inte visste hur så hade hon bestämt det, sen var hon väldigt företagsam och startade eget företag, marketenteri i Stockholm med hjälp av lite vänner som hon träffade, för hon var servitris då. Så hon startade eget företag och det växte jag upp med att hon hade eget företag, och så blev det hembiträde och modern lägenhet och badrum och sådant så jag är uppfödd väldigt bortskämt egentligen [skrattar] och man skulle ha piano och grammfon och allting så det var väldigt modernt. Och så flyttade vi till Göteborg och då öppnade de marketenteri här så hon flyttade helt enkelt med Olle Engqvist som byggde och...

Intervjuare [00:03:52]: Ursäkta Olle Engqvist?

Talare [00:03:54]: Ja Olle Engqvist byggnadsaktiebolag, som byggde den stora skyskrapan i Stockholm med 25 våningar. Det var där hon var och jag som liten var ofta på det där marketenteriet och hjälpte till helt enkelt. Det ingick, på morgonen om personalen brister så ringde hon efter mig så och då var jag inte så himla många år. Men jag gick första året i skola i Stockholm, och det var också lite lustigt för då kunde man jämföra skolan här och där och vilken skillnad det var, man blev lite förvånad. Så jag började andra klass här i Lunden då och så träffade, jag ska ta den biten också, men då träffade, hon var trött på att vara ensam tror jag väldigt mycket mamma då så då hittade hon, då träffade hon en målare på bygget som hon gifte sig med och han hade en dotter med sig i boet som var ett och ett halvt år yngre än jag, så vi blev plötsligt två stycken ganska jämnåriga som sen har växt upp ihop, och det var ju roligt. Och sen hade vi då en äldre bror som har gått bort nu och så fick de ett barn som är tio år yngre än jag, en pojke som jag mer eller mindre har tagit hand om under de här åren och fortfarande gör. Men då i alla fall så skulle vi flickor naturligt tas omhand, men jag vet att själv så sattes jag i balettskola och sådana saker, jag gick i scouter och det visade sig att när jag gick i scouter så blev jag väldigt snabbt patrulledare så jag förstår att jag var ganska uppkäftig, redan då, och sen så, men det var roligt att de möjligheterna fanns, och sen fanns

de andra möjligheterna nämligen, jag började i den här skolan då och blev något förvånad över skillnaderna men, det var såna här enkla skillnader som att vi hade slöjd i Stockholm vilket de inte hade här på samma sätt, det var mer avancerat i Stockholm tyckte jag. Men det hade ingen stor betydelse, jag gick bara där i tre år och sen så skickade mamma in mig på en flickskola och det var bägge döttrarna som fick gå där. Så då gick vi på Kjellbergsska flickskolan och det är också en viktig epok i historien. Där fick tjejer chansen. Min bror han gick i realskola då parallellt, men att flickor fick chansen var ju jätteviktigt förstår man efteråt och jag gick ur flickskola eller skulle gå ur -59 så jag hör till den årskursen men årskurs -67 då stängde flickskolan, och jag har hela tiden varit engagerad i flickskolans kamratförening och sådär så jag har varit med där, inte särskilt mycket men ändå så att jag har stöttat dem. Och där fick man en skolning som är viktig. För plötsligt som tjej så kom man i en miljö som stärkte självförtroendet väldigt mycket det förstår man efteråt, då begrep jag inte det men efteråt så förstod man vilken hjälp man fick av det. Sen kom jag från en socialdemokratisk miljö, en arbetarmiljö och mamma var väldigt engagerad, hon jobbade på tidningen Arbetet och sådant senare, så hon var väldigt engagerad i det. Men hon pressade inte oss på något sätt men däremot så insåg man vad som hade hänt, hur en klassresa såg ut och sådär det lärde man sig väldigt tidigt. Men så på flickskolan då inträffade det att då upptäckte jag att jag var i en annan miljö, en borgerlig miljö och då gällde det att anpassa sig till den och det gjorde man. Så jag hade en miljö där och hemma hade jag en helt annan miljö, där umgicks jag i och för sig med läroverksungdomar också, men jag la själv märke till hur nyttigt det var att umgås med de här och gå hem i dem hemmen och se hur de gjorde i den borgerliga miljön, hur man dukade ett bord och hur man åt och sådana här saker det kommer jag ihåg att jag tyckte var jätteroligt. Så det lärde jag mig där.

Intervjuare [00:07:59]: Var låg den Kjellbergsska?

Talare [00:08:01]: Södra vägen. Tyvärr så revs den, det var ett jättefint hus med torn och grejer, så tyvärr revs den och det byggdes ett parkeringsgarage där istället, ja det är jättetråkigt men så är det, och där var vi och satte upp en skylt så småningom med att det har varit en flickskola. Men som sagt sex år i den miljön, jag gick bara sex nämligen för sen gick jag till gymnasiet, var nyttig, och där har jag fått livslånga kamrater i och för sig, och så gick min syster där också, hon gick två klasser under. Men det här var en vettig miljö, men sen var jag väldigt intresserad av idrott så jag ja, det drev jag i skolan då och jag var, jag är ju stor och kraftig och så också, så jag spelade långboll och var väldigt idrottsintresserad och under de åren började jag också spela handboll, så jag har spelat handboll i många år, jag började faktiskt tidigare att spela handboll. Så det höll jag på med tills jag började på Volvo faktiskt. Ja och sen så sökte jag då till, jo redan när jag var 14 år var jag ganska lång och kraftig och då hade jag redan bestämt mig för att jag skulle bli ingenjör. Jag hade träffat de här ingenjörerna på bygget, så det var säkert det, och mamma älskade de här ingenjörerna så det var säkert en väldig påverkan. Men samtidigt när jag kom till gymnasiet så tyckte jag att nu är livet lite kul så jag läste inte så mycket så jag hade inga bra betyg, men jag läste upp dem och jag praktiserade på Mölndals mekaniska verkstad under några månader och så jobbade jag på SKF:s ritkontor ett helt år och så vidare och så kom jag in på Chalmers. Så där gick jag i, men jag tog studenten då först på [skrattar] naturligtvis på, Majorna var det, och då spelade jag faktiskt handboll i Majorna också kommer jag ihåg. Men jag kom in så jag gick på Chalmers då några år på maskinlinjen på Chalmers, och det var jag och 79 killar.

Intervjuare [00:10:02]: Jag tänkte just att jag skulle fråga [skrattar].

Talare [00:10:04]: Och det är nästan likadant idag faktiskt. Så där kom den här att man kände igen nu var det, ja inte problem, så jag lärde mig, jag hade varit på verkstaden också ska man inte glömma och ritkontoret och sådant och det var bara karlar där också så det var inget, där träffade jag min man förresten på SKF. Och, sen så kom min svåger och en av mina gamla klasskamrater från gymnasiet och sa att, du, det här på Volvo så håller de på med någonting som heter data [skrattar] och vi tror att det skulle passa dig. Jaha tänkte jag, jag var ganska skoltrött också, jag hade gått på Chalmers i flera år och vissa professorer tyckte att tjejer inte hade där att göra det var helt klart, det märktes väldigt tydligt. God morgon, fröken Sjöström sa alltid hållfasthetsläraren, han gjorde allt för att peka ut just mig och det var jättekäckt va så man vande sig vid att alltid bli påhoppad på ett eller annat sätt. I alla fall så sa de att det här på Volvo, så då 1964 var det ja, då gifte jag mig det året också, så gick jag till Volvo till chefen där [skrattar] och sa de tycker att jag ska börja här, till chefen för dataavdelningen. Jaha sa han, vad intressant, han visste vem det var som hade sagt det så han skickade mig på ett test, ett entimmes test på IBM och så kom han tillbaka och sa ja du kan börja på måndag [skrattar].

Intervjuare [00:11:39]: Oj.

Talare [00:11:39]: Så det andra januari 64 var det faktiskt så började jag på...

Intervjuare [00:11:45]: Hade du gått klart Chalmers då?

Talare [00:11:49]: Nej jag gick jag aldrig klart utan då bröt jag Chalmers.

Intervjuare [00:11:52]: Ja jag förstår.

Talare [00:11:52]: Och började här och jag hade tänkt att fortsätta att läsa men det var inte så mycket i det, för jag ramlade in och detta var helt nytt. Det var ju skitroligt, och för en som kom ung och alla var unga och vi skulle ut och härja i det här, så att det var jätteroligt och jag ägnade mig mycket åt att både lära mig gamla hålkortsmaskiner och grejer och höll kurser och sådant för jag tyckte att det var kul, och så gjorde vi system då, och vi var faktiskt väldigt duktiga på att göra system på den tiden, vi och engelsmännen, vi förstod hur man skulle göra ett system och ja jag vet inte om du har varit utsatt för några datasystem?

Intervjuare [00:12:32]: Inte så mycket nej.

Talare [00:12:34]: Men just det här att tänka efter, dels skulle vi rationalisera Volvo det var det viktiga, men vi skulle också göra system som var användarvänliga, så det la vi ner mycket jobb på för det begrep vi då för vi kom, ja vi var inte så tekniska om man säger så utan vi var mer intresserade av själva systemet men däremot kunde vi datorerna [skrattar].

Intervjuare [00:12:55]: Hur många var ni på den avdelningen?

Talare [00:13:00]: Ja vi var kanske 30 eller 40 sådär någonting och det var de första datorerna och ja det var jättespännande.

Intervjuare [00:13:05]: Spännande.

Talare [00:13:10]: Sen 1966, då fick jag barn så jag var faktiskt hemma i fem månader, men jag klarade inte mer än fem månader för jag var tvungen att börja jobba igen men då fick jag en son, vilket är Pernillas man, så han är uppfödd med datorer och väldigt konstigt sådär, för jag har bara ett barn då, och det är också typiskt det insåg man alla vi syskonen hade bara ett barn, på den tiden så insåg tjejerna att ska jag, ja det fanns inga daghem eller någonting utan min mamma ställde upp då och tog hand om honom så det var jättebra.

Intervjuare [00:13:43]: Vad gjorde din man?

Talare [00:13:43]: Han är ingenjör på SKF hela tiden här och ingen karriärist på något sätt utan då tog han hand om, hämtade pojken, lagade mat och sådant där medan jag var ute och härjade så det har han gjort hela tiden. I alla fall så när jag hade varit hemma och fått barn så 1966, då när han är född, så blev jag chef, plötsligt. Jag är Volvos första kvinnliga chef, över manlig personal och det var ju sådär lite sensationellt då, Gunnar Engellau som var chef då han sa ja, hon kan få pröva, tyckte han. Ja, men det tyckte de andra cheferna de var unga vet du så de tyckte, vadå? Efteråt har jag förstått att de tyckte att jag var som en hel karl, det var skälet till att det var okej, men jag blev chef över tolv killar också att det var, och då upptäckte jag efter ett tag att fan, det var ungefär som att vara mamma. Så man lärde sig mycket om ledarskap under de där åren och sen är det Volvo, där kan man byta, när man är i den åldern så två, två och ett halvt år så börjar man, nu vill jag göra något annat och så höll man på så, så jag var chef väldigt mycket men jag var också projektledare och samordnare över hela Volvo.

Intervjuare [00:15:00]: Som personalmässigt då eller?

Talare [00:15:03]: Ja både jobbmässigt och personalmässigt. Så de här tolv grabbarna jag hade de tyckte att jag var deras morsa och sådär, och det var inte utvecklingsjobb utan underhållsjobb som de sysslade med, och jag är en utvecklare i grunden så att jag flyttade runt men jag samordnade alltså tekniskt datasystem alltså själva applikationer över hela Volvo under några år så jag har kanat runt i Volvo, väldigt mycket. Och sen har jag varit med och skrivit den här boken då.

Intervjuare [00:15:37]: Ja, Volvo datas historia.

Talare [00:15:37]: Ja så jag var med när Volvo data startades och jag var med när det lades ner 30 år senare, så vi samlade ihop oss och skrev den här.

Intervjuare [00:15:49]: Är det du där på bilden?

Talare [00:15:49]: Nej. Nej, det är inte jag alls tyvärr. Så här har vi beskrivit hela den så och då är det själva Volvo datas historia.

Intervjuare [00:15:58]: Ja just det.

Talare [00:15:59]: Men jag var på centralt håll på Volvo också ihop med, jag började där samtidigt som Gyllenhammar till exempel, på centralt och så, det var, ja det fanns något som hette VIS-projektet och så vidare, det har inget med Göteborg att göra direkt, men det visar ändå hur framstående Volvo var, för det är viktigt jag har Volvos historia i ryggen med mig, så jag kan berätta om den också, men 1969, -70 då delade man upp Volvo i personvagnar och lastvagnar, och då hängde jag med till lastvagnar. Så jag byggde upp hela lastvagnars system, från grunden för de hade egentligen ingenting då, så där var jag 18 år tror jag, på lastvagnar men de senaste tio åren då gick jag in på konstruktionsavdelningen och tog hand om uppbyggnadssystemen där med CAD, har du hört talas om CAD?

Intervjuare [00:17:01]: CAD, eller...

Talare [00:17:02]: CAD, ja computer-aided design.

Intervjuare [00:17:03]: Ja det som arkitekter jobbar med?

Talare [00:17:04]: Ja.

Intervjuare [00:17:06]: Jo det känner jag till.

Talare [00:17:06]: Det var helt nytt då så det var jag där och införde och var mycket i USA för att ta reda på hur det här fungerar, så vi köpte den första stationen där 1979. Kostade en miljon kommer jag ihåg, då.

Intervjuare [00:17:19]: Oj då.

Talare [00:17:21]: Så det här var mycket pengar som vi omsatte.

Intervjuare [00:17:23]: Jag förstår det.

Talare [00:17:22]: Och så skaffade jag ingenjörer då, civilingenjörer och sådant där så att eftersom jag hade gått på Chalmers så hade jag ändå hela den bakgrunden så jag, för mig var det lätt att skaffa ingenjörer, men det var ju killar hela tiden. Och så jobbade jag med konstruktionscheferna då, och var elak mot dem, och då ägnade jag mig också en hel del åt kvinnliga ingenjörer. Så jag jobbade rätt mycket med att ta hand om det, jag var på Chalmers och talade om vad som händer när man kommer ut i arbetslivet som tjej och slår i glastaket vilket ofta brukar bli en chock för tjejer, det är det fortfarande. Så jag jobbade mycket med tjejer då, så att, bland de kvinnliga ingenjörerna är jag nog ganska välkänd fortfarande.

Intervjuare [00:18:00]: Upplevde du att du slog i glastaket?

Talare [00:18:05]: Jajamän. Det gjorde alla.

Intervjuare [00:18:09]: Hur då eller när då?

Talare [00:18:10]: Nej du bara märker att plötsligt blir du inte, så här, nej du kan nog inte, du vet att han har också sökt det jobbet, eller de hittade på allt för att tala om att jag skulle inte

ha, ett exempel är att ett jobb till exempel, där skötte jag hans jobb. Det gör tjejer ofta upptäcker man, så jag skötte hans jobb och för honom var det självklart, han släppte fram mig i alla möjliga sammanhang men när han väl la av och jag skulle få det jobbet, nej då passade plötsligt inte, för där insåg inte ledningen då, eller de vågade inte satsa på en tjej, inte på de nivåerna. Men i alla fall så hade jag en väldigt, väldigt rolig tid då och reste runt mycket för att ta reda på det här med CAD och tjöta med ingenjörer och jag coachade väldigt mycket kvinnliga ingenjörer, jag jobbade med det också, vid sidan av och så jobbade jag faktiskt fackligt också för säkerhetens skull så ja, det var roligt. Men sen 1990 så hörde Volvo data av sig och ville att jag skulle ingå i deras företagsledning, för de visste vem jag var, så då satt jag där och det var inte så många killar där heller eller tjejer där heller, så då var jag med där och då inträffade väldigt mycket med Volvo, det var Volvo samordnades med Renault och med GM och allt möjligt och så där och då var jag ofta den som var med och samordnade från IT-sidan där, så då kanade jag också runt rätt mycket. Jag var i Paris rätt mycket på 90-talet, tidigt 90-tal, och så småningom la vi ner Volvo data, vilket år det nu var -97 eller något sådant ja just det, och då gick jag in som senior advisor istället, för den nya IT-ledningen, så jag stöttade dem och de var inte så jätteintresserade av att plocka in mig för jag kom från Volvo data utan man ville ha folk från andra håll. Men jag var chef ändå, fast inte i företagsledningen då utan, jag var chef på flera andra sätt, och sen var jag senior advisor och jag var projektledare och så där och jag kanade runt när vi höll på med Renault och med USA när vi gjorde den samordningen, vilket var jätteroligt, och sen var jag tidvis rådgivare till IBM, för Sverige det var också på 90-talet, då tog de en ifrån varje land i Europa och då representerade jag Sverige kommer jag ihåg. Så jag har gjort mycket sådant här med Volvo och Volvos systemutvecklingshistoria finns då med, så jag har varit med här, dels har jag skrivit den här och här finns också med två andra grejer som vi har skrivit som ligger på tekniska museet, som handlar om utvecklingen på Volvo, i systemens utveckling, det här var mer om själva driften och det står där det finns ett CV där som beskriver eller som beskriver vad jag har varit med om, så jag gjorde sådana saker och sen 1962. Nej inte alls, 2003. Pernilla kom in i familjen då och de fick sitt första barn så då blev jag farmor och jag tyckte liksom att min egen son hade jag misskött ganska kraftigt på det men han fick istället följa med överallt så han började gå på operan när han var fem år och han började spela golf när han var fem år och så där så att han är lite knäppt uppfostrad, så han, men det sitter i för honom är det jättevanligt då att han går på operan och så där, och vi har en väldigt fin relation, vi jobbar ihop med strategier och sådana saker för jag jobbade med det på Volvo de sista åren och han jobbar med det på heltid idag. Så vi har en liten think tank där vi jobbar med sådana frågor så att jag har en väldigt bra relation till dem, och även till Pernilla, och så barnbarnen som jag har bestämt mig för att de ska jag träffa, så jag har sett till att träffa, och så fick de en pojk också så småningom, de har jag träffat varje vecka minst en gång i veckan, så jag umgås mycket med dem. Och så har jag försökt att föra in dem i det här livet då, och hjälpa dem, så att jag coachar dem kan vi säga eller jag hjälper dem med läxor och så vidare, och så hjälper jag min brorsdotter hon går på universitetet så henne hjälper jag också med jämna mellanrum, och sen har jag hela tiden läst för det är också en sådan här möjlighet som man har som folk kanske glömmer. 2003 då var jag 62 år och då kände jag att nej nu räcker det, jag är trött på Volvo, jag vill göra något annat och eftersom jag satt i den positionen så fick jag en direktörspension som det heter det vill säga, det vill säga att jag fick lön i tre år i stort sätt och de betalade in allting, och då gick jag till universitetet och läste in en kurs i kost och friskvård för jag ville byta sort, så det har jag varit ute då också och håller föredrag i och sådant där, jag tycker att det är kul. Och nu läser jag, jag började läsa redan på 80-talet på

universitetet så jag har fortsatt med det så jag har tagit examina och så efteråt eftersom jag aldrig gick ut Chalmers [skrattar].

Intervjuare [00:23:37]: Nej just det [skrattar].

Talare [00:23:41]: Så har jag kompenserat det.

Intervjuare [00:23:43]: Vilka ämnen har du läst då?

Talare [00:23:44]: Ja jag började med att ta en examen i informationsbehandling ska jag säga dig, det gjorde jag redan på 60-talet eller på 70-talet, för jag var tvungen att läsa in det som eller en examen så då tog jag den, men sen har jag fortsatt och så tog jag den här kost och friskvård då men sen har jag läst hela tiden saker och ting och jag läser fortfarande, igår skrev jag en uppsats om Ryssland.

Intervjuare [00:24:07]: Okej. Rent intresse, lustdrivet?

Talare [00:24:08]: Ja rent intresse. Men då ska man veta, vilket är viktigt, då historiskt jag började med (racet?) då 2003 genom...

Intervjuare [00:24:20]: Med, ursäkta?

Talare [00:24:20]: Jag menar att då började jag att läsa kost och friskvårdsprogrammet på universitetet och så där och upptäckte att jag hade hamnat på en kurs som ingick i ett program och då tyckte dem att jag skulle fortsätta, fortsatt du, ja så då tog jag en examen. Men det man kan konstatera är att det är väldigt lätt att läsa på universitetet. När jag började då var det inte så många och åren efter var det heller inte så många men idag möter du jättemånga pensionärer på universitetskurserna, jätteroligt, och lärarna tycker att det är roligt och eleverna tycker att det är roligt. Varje gång man pratar med eleverna så säger de att det är jättekul att det blir liksom mer liv i föreläsningar även för dem när vi ger oss in och börjar diskutera saker och ting, och inte bara läraren står där. Så jag kan förstå det att de tycker att det är roligt, ja i alla fall så tycker vi att det är roligt många av oss. Så det håller jag på med också, så jag läser hela tiden också, och coachar mina barnbarn och så satt jag, jag satt i ett konsultbolags styrelse också under ett antal år, åtta år faktiskt, då från 2003 och så coachade jag den VD:n där det gör jag fortfarande, och coachar en del kvinnliga chefer på Volvo fortfarande och, undra när jag ska sluta med det [skrattar] ja, så den här klassresan man har gjort, och som tjej upp i det här det har varit väldigt intressant.

Intervjuare [00:25:54]: Det förstår jag.

Talare [00:25:54]: Så jag har haft sådana föredrag om sånt här också men just det här att både ha varit med om Volvos utveckling, ha varit med om hela den här tidens utveckling, hur klassresor var möjliga, och också kvinnans position då, men jag måste säga att jag är ganska besviken fortfarande. Den här kvinnliga utvecklingen går fruktansvärt långsamt ändå så har jag jobbat inom ett område där det kan vara mest kvinnor kan man säga inom IT-området ja, det är ett område som har varit hyfsat mycket i alla fall, men fortfarande är det bara 30 procent som är kvinnor, för att inte tala om ingenjörerna där är det nog inte ens 30, jag tror

det är 10. Så det går fruktansvärt långsamt och glastaken är lika hårda fortfarande det hör jag på de här tjejerna som jag coachar, så jag får försöka sitta med dem och försöka få dem att hur ska jag angripa det här för att komma vidare och så, det är deras problem de här kvinnliga cheferna, och de sitter där hela tiden.

Intervjuare [00:26:57]: Har du någon tanke om det vad behövs? Hur ska det brytas?

Talare [00:27:02]: Ja efter mycket om och men så har jag ändå insett att kvotering är enda möjligheten även om det låter rått men, jag säger att killarna kvoteras idag då kan det inte vara någon skillnad att kvotera tjejer, om du visste hur många gånger jag fick ta ihop konstruktionscheferna, där slet jag faktiskt verkligen, för de fick för sig att kvinnliga ingenjörer kan inte bli beräkningsingenjörer, jag vet inte om du vet vad en beräkningsingenjör är men det är de som räknar hållfasthet i material och sådana saker, de kan inte bli det, och jag var tvungen att ta in dem i enrum och fråga Varför det? Varför tror du så och så vidare, så jag höll på rätt mycket med det och det hjälpte en del av de här kvinnorna att komma fram så småningom, men jag bara kände hur hopplöst det var, de har alltså en grundinställning och det är likadant idag.

Intervjuare [00:27:55]: Du menar att det är det alltså? Likadant?

Talare [00:27:57]: Ja, ja, det finns en grundinställning hos karlar att man hellre väljer en karl och det gäller inte bara teknik utan det gäller allt möjligt, det är lättare att välja någon som är lik en själv. Sen har vi ett annat problem och det är att tjejer, det är jättesvårt för mig att inse att jag är tjej till exempel, när jag rörde mig den manliga miljön jag kommer ihåg vi var uppe på Eriksdal, jag var på en stor managementkurs där [skrattar], det var 40 killar och jag och så skulle de plötsligt gå in i bastun och då, då vände jag och så insåg jag, jamen där kan jag inte gå med. Annars var jag med för övrigt va, så hela tiden inträffar sådana där grejer, så jag såg aldrig mig själv som tjej, så när jag började jobba med tjejer så insåg jag hur svårt det här är, alltså rent allmänt, även jag tyckte ju nämligen att de här tjejerna [skrattar] kan de, i början så att säga, och idag jag kan sitta och titta gud vad ung den där politikern är, kan de veta någonting? [Skrattar] Det är väldigt lätt menar jag att hamna i sådana fördomar.

Intervjuare [00:29:02]: Men jag tänker att medvetenheten ändå skulle vara större idag men nej [skrattar], inte enligt dig?

Talare [00:29:08]: Ja det är klart den är. Men den där me too rörelsen var till exempel bara ett tecken på, tycker jag, ett fruktansvärt tecken på vad ingen riktigt vill erkänna nämligen att för tjejer är det här fullständigt normalt, jag menar det finns väl inga tjejer som går ut på kvällen utan att titta sig om, eller hur? Det sitter liksom i ryggraden och det är jag uppfödd med, det fanns många fall med fula gubbar och grejer när jag var liten det var jättevälkänt, så jag kommer ihåg när jag var sju år och råkade ut för det och man tyckte, jaha, men då kände man redan till det alltså. Jag var i förhör med någon polis där kommer jag ihåg, så att det här med kvinnor det är jätteroligt så, så det är kul men...

Intervjuare [00:29:56]: Men du måste känna att du har varit viktig och gjort...

Talare [00:29:59]: Ja jag känner att jag har gjort något.

Intervjuare [00:30:01]: Insatser.

Talare [00:30:02]: Men det försvinner så att säga, det är ingen som ser det, jag vet att jag var på flickskolan ibland och pratade om det här dels vad jag hade fått av flickskolan och dels vad det här betydde och så där då visade det sig att de flesta som hade gått i flickskolan vid min tid de hade möjligen blivit lärare men det var inga tekniker, ingenting sådant, de jobbade inte i handel och sånt heller, men lärare var ganska vanligt och advokater var en del, och det är ganska typiskt, du hittar kvinnor på advokater, arkitekter och personalavdelningar, där finns de flesta, och så vidare, och här är ju rätt mycket tjejer, ja det, men alla mjuka områden där kommer tjejer fram lättare men i de hårda så, (gör åtstramande ljud) titta i bolagen.

Intervjuare [00:30:52]: Jo jag kan tänka mig, man ser det ju inte som lekman.

Talare [00:30:54]: Nej ni ser det inte, men gå in och titta, jag jobbar mycket mot dem så jag ser hur det ser ut. Ja det var en lång berättelse, jag vet inte hur långt jag hann [skrattar].

Intervjuare [00:31:03]: Ja men det var spännande att höra verkligen. Hur ser en, finns det en, kan du beskriva hur en vanlig dag ser ut idag?

Talare [00:31:12]: Idag? Ja idag eftersom jag är pensionär så får jag åka gratis på spårvagnen men jag är fortfarande volvoit, det glömmar man inte så jag har ju bil, givetvis, och hus, jag är skild idag. Min man var alkoholist och det var ganska jobbigt och så, så till slut så blev det så. Nej skild är jag inte, vi är särbo för jag tycker att det viktigt att han får träffa sin son och barnbarn och sådana saker så han kommer hem och så där nästan varje dag, så att en vardag idag betyder att han kommer plockande någon gång på, ja fram emot tio, för jag gillar att sova på morgonen, jag är nattmänniska, och sen är han där några timmar och kanske gör någonting, medan jag då läser tidningen och löser korsord och lyssnar på radio, tittar på paddan på nyheter och så, och sådant kan jag göra länge eftersom jag håller på att samla information om omvärlden så har jag rätt mycket sådant som jag läser och det gör jag ofta på förmiddagen, plus att jag tränar på något sätt alltid också, någonting, gympa eller någonting.

Intervjuare [00:32:18]: Hemma då eller?

Talare [00:32:21]: Ja eftersom jag har gått kurs i kost och friskvård så kan jag, jag har ju gått på Idrottshögskolan så jag kan mycket av det här själv, så jag gör egna program och är ute och går och så här. Jag går inte till gym längre, det gjorde jag förr men det är ganska ensidigt och det tror jag inte på faktiskt, det är alldeles för ensidiga rörelser nämligen, det glömmar man men det märker man när man blir äldre, vissa muskler får aldrig jobba och andra jobbar hela tiden, så jag har lite bekymmer med sådana delar i kroppen eftersom jag har sportat så mycket, så har jag väldigt mycket muskler som plötsligt inte vill vara med riktigt, så jag går. Så då gör jag det, det är en vanlig dag och så äter jag bara två gånger om dagen, jag har kost och friskvård, så jag är intresserad av sådant också, så jag äter bara lunch och middag jag har sån här, fasteperiod, mellan 12 och 20 på kvällen äter jag, och sen äter jag inte mer. Så då äter jag lunch, och eftersom jag läser nu så är det nästan alltid någon föreläsning eller

någoting sådant som jag ska gå på, och det är ofta minst två gånger i veckan, kanske tre, och sen läser jag då och pluggar och skriver och det kan vara lite när som helst, och så går jag i kör och sjunger, det har jag gjort i många år så då ska man gå på den, och den inträffar då vissa dagar, och så har man mottagning för barn och barnbarn så, det kan också bli väldigt sporadiskt när de kommer och ska ha hjälp med läxor och så, ibland lite regelbundet så, kommer varje onsdag och sådär. Så en vanlig dag ser ut på det sättet då, och sen så är jag då kvällsmänniska så på kvällen pluggar jag, läser mycket, skriver mycket, ser nästan aldrig på TV, har aldrig gjort egentligen, jag bara tittar på nyheter och en och en annan sådär, jag kan vara intresserad av någon deckare eller så. Så jag lever fortfarande så på det sättet och sen har jag mina uppdrag då, jag coachar folk så jag har sådana möten och styrelseuppdrag och jag jobbar med Almi och coachar småföretagare, så då har jag alltid nästan något möte, så en vanlig dag ser ut på det sättet förmiddagen så, och sen på eftermiddagen några möten på kvällen eller det kanske är sång eller föreläsning eller något sådant, och sen så läser jag.

Intervjuare [00:34:47]: Du sa att du har bil men när du rör dig i stan...

Talare [00:34:49]: Ja nu är jag ju, idag tar man inte bilen ner till stan utan eftersom jag åker gratis spårvagn, så nu till exempel här så tog jag spårvagnen, jag bor alldeles vid busshållplatsen. Men annars kör jag bil jämt varenda dag ja, ja det är...

Intervjuare [00:35:09]: Mhm. Till?

Talare [00:35:07]: Ja till affärerna jag bor i Backa och då får man åka och handla där borta, och om jag ska någonstans på kvällen så tar jag bilen så att...

Intervjuare [00:35:18]: Bor din son i närheten eller?

Talare [00:35:19]: De bor uppe i Vasastan, eller Linnéplatsen, men där är jag inte särskilt mycket.

Intervjuare [00:35:26]: Inte?

Talare [00:35:25]: Nej inte hos dem, de är mer hos mig, barnen. Och grabben träffar jag mer på möten ute på stan, men så har jag min, just nu har min storebror eller min lillebror menar jag, förlåt, är pensionär, han har varit polis och jag har liksom skött honom också kan man säga, för det var jag som såg till vad han skulle bli, när han blev polis och sådär, och han har alltid bott i närheten, och hans fru gick bort så att då behövde han stöd för sin dotter och så vidare, så därför har jag väldigt stark relation till henne också så henne pratar jag med var och varannan dag. Men som sagt var bil kör jag, och eftersom jag är volvoit så köper jag bilen på Volvo och så vidare, så det är en Volvo, och jag har haft tjänstebil sedan jag var 30 år så att för mig är bil självklart, och det är det för många i min ålder.

Intervjuare [00:36:26]: Jo så är det.

Talare [00:36:28]: Ja, visst. Men däremot måste jag bara säga att min son han har inte ens körkort och inte Pernilla heller, så deras barn är lite konfunderade, de vet inte om de ska ta körkort, hon är 18 år nu deras dotter, körkort ja, men ja farmor har ju bil [skrattar] hon kör

när det behövs men de inser inte det.

Intervjuare [00:36:50]: Har din son valt aktivt att inte ta körkort eller?

Talare [00:36:52]: Ja jag har kört med honom några gånger men de, de cyklar, de bor mitt i stan och sen har de sommarställe och då åker de buss och det går alldeles utmärkt med katt och allt nej, det är okej, och så kör jag när det behövs. Det där är väldigt lustigt faktiskt de här generationsväxlingarna som nu sker är jätteintressant att studera så vi studerar [skrattar] sådant här också och undrar varför det här uppstår, och varför Göteborg utvecklas som det gör hänger ihop med det här.

Intervjuare [00:37:24]: Men apropå för att komma in på Göteborg här då, hur skulle du beskriva Göteborg som stad?

Talare [00:37:31]: Jag har inte så mycket att jämföra med får man inte glömma, jag är mer eller mindre född här, så att, och jag har varit integrerad genom Volvo, men samtidigt så har jag inte brytt mig om själva Göteborg så mycket för jag har varit så inblandad i Volvo så att säga så det är liksom där jag har funnits. Och så har jag bott i Brunnsbo hela tiden, jag har flyttat där, från lägenhet till radhus och jag har gjort den karriären också, och bor nu sedan 40 år då i villa där som vi var med när den byggdes. Och nu är det naturligtvis väldigt rörigt överallt, man bygger, vi har varit med när de har byggt tunneln och Älvsborgsbron och så vidare, så för mig är de här överfarterna självklara, jag tycker till och med att de är ganska långsamma. Jag kommer ihåg själv när jag satt på Hisingsbron med grabben och skulle köra hem till mamma med honom och det bara var köer, så man var jätteglad när tunneln kom framförallt. Men i övrigt så tycker jag liksom att, ja nu ska jag säga att jag har läst konsthistoria också [skrattar] i några år och då läste jag arkitektur och då fick man ju se det här som hände på 1890-talet när man byggde hela Vasastan och den arkitekturen, och så kan man titta på de här bilderna där (pekar på målningarna på fasaden utanför fönstret), och inse hur annorlunda det var med arkitektur, och sen kom de här tråkiga husen då, de här lådorna som jag tycker är fruktansvärt fult. Så att jag har aldrig deltagit aktivt i Göteborg och jag tycker det, ja det har hänt saker och så, men jag har liksom aldrig förstått varför just det har hänt, och där hör jag naturligtvis till dem som tycker att de här biltransporterna har varit ganska viktiga så att man kan ta sig fram. Men jag är inte någon rabiät på något sätt, jag har naturligtvis insett att för miljöns skull så är det okej, men jag förstår inte riktigt det här att man nu plötsligt, jag är uppväxt då man flyttade ut och började bygga områden utanför, ganska naturligt för oss, jag har själv flyttat till Brunnsbo som var ett sådant område egentligen, och Lövgärdet och så vidare och släktingarna har bott där, och så plötsligt så ska allting in här i stan och förtätas, det har jag inte köpt än riktigt. För mig är den här förtätningen, ja jag kan förstå den men samtidigt så känns det bara jobbigt när allting bara blir högre och tätare och, så det är den ena delen av det här. Den andra delen är min strategidel som säger mig att jag förstår inte riktigt hur de här affärerna ska fungera, var kommer det att vara handel i det här? Var kommer centrum att vara? Ska handeln ske här nu? Jag åker till Bäckebo själv och handlar i ett sådant där utlagt center, väldigt svårt att veta var det ska ta vägen sen har jag viss inblick i Kungsbacka också för där bor min syster då, så att, de gör egentligen på sätt och vis likadant, så det är det här med cityfiering som jag, jag har varit i New York och sådär och jag tycker inte om USA, jag har aldrig tyckt om USA, jag har varit där mycket men, San Francisco och så med lågbebyggelse det är okej men den här

högbebyggelsen har jag aldrig förstått, själv vågar jag inte ens bo högt upp.

Intervjuare [00:41:13]: Nej [skrattar] men varför tycker du man ska bo i Göteborg då om man nu ska göra det?

Talare [00:41:21]: Ja varför ska man bo här? Det är en trevlig stad, den ligger bra, den är lagom stor eller var lagom stor ska jag säga. Jag hade nog inställningen att en stad som är 4 - 500 000 invånare är ganska lagom, det fanns, på min tid kom det ut en bok som hette Small is Beautiful som just talar om, han som, Schumacher hette han, skrev om detta och han beskrev just det här att 400 000 är ganska lagom för då kan du ha ett universitet, högskolor och ja allt möjligt annat och sen blir det för stort och den inställningen har jag fortfarande. Jag tycker alltså inte på sätt och vis om att Göteborg växer så, det finns ingen, det kommer inte att bli trevligt här heller, det blir som i de andra städerna, men Göteborg har varit en stor småstad och då kan man bli konservativ men, det är man säkert, det blir man väl i min ålder, men det är vad jag har växt upp med och känt att det var en social miljö som var okej, lagom stor.

Intervjuare [00:42:35]: Upplever du Göteborg som segregerad?

Talare [00:42:39]: [Skrattar] Jag upplever inte det så mycket faktiskt för de här som jag säger de här orterna här ute de, jag hade släktingar som flyttade dit ut och de tyckte det var jättebra och nära naturen och allt möjligt, och vi är väldigt mycket naturmänniskor, så för oss är det ganska naturligt, att det sen blev så att folk som flyttade dit, att det blev dit man flyttade så att säga, det började med Kortedala för vår del, då på den tiden. I början var det, det var ju klassresor man gjorde. Man flyttade dit och sen så flyttade man ut kanske till villor runt om. Så det var ganska naturligt, men sen har det blivit fel vilka människor som har kommit dit och det, för mig handlar det väldigt mycket om att det inte finns hyresrätter då utan det är bostadsrätter och det styr det här väldigt mycket, tyvärr, så vi hade hyresrätter det var självklart överallt här, mitt i stan också. Så det här när bostadsrätter och sånt kom så, för mig handlar det väldigt mycket, man kan ju fråga sig varför de är så, det här med att kapitalet styr, det blir naturligtvis väldigt irriterande, och det är det som har åstadkommit den här segregationen. Men sen har vi en annan del av den här segregationen och det är det här med migration och när det kommer in mycket folk med andra kulturer och sådant det är också, väldigt intressant vad det betyder och för mig är det så att det är naturligtvis inte jättekul, inte när det blir för mycket, det är på något sätt finns det här när det är för många, jag märker det bara på den gatan jag bor att nu plötsligt bor det araber där, med villor, de köper villor nu, de kommer uppe ifrån Angered och så köper de villor och det är inte ovanligt att de gör i Backa. Så det är ganska många och man ser att det är en helt annan kultur, hela huset är en annan kultur, även om de försöker anpassa sig. Det värsta jag vet det är alla som springer omkring med huckle då men det beror på att jag har de här kvinnofrågorna i mig, jag lider med dem alltså. Men sen har vi sådana som bor där som inte alls är sådana men det spelar ingen roll det är en annan kultur, det märks tydligt.

Intervjuare [00:44:46]: På vilket sätt?

Talare [00:44:47]: Ja de uppträder annorlunda.

Intervjuare [00:44:50]: Hur då?

Talare [00:44:52]: Ja vad de gör ute och sådär de liksom de har en, de håller sig naturligtvis också för sig själva kan man säga men det gör vi också så att vi är inte särskilt gästvänliga egentligen, men de uppträder annorlunda, bortsett från klädsel och sådant ja det är klädsel också. Och man ser det, deras kvinnor de är inne, de kommer inte ut, och det är jättejobbigt för en sådan som jag då som har, för mig är det här en viktig fråga så jag har svårt att acceptera det. Men killarna däremot, konstigt nog så accepterar de en sådan som jag de manliga där, men jag vet inte om de tycker att det är nödvändigt bara för de hälsar sådär artigt och kan prata så, det är inte några problem, men kvinnorna kommer aldrig fram, de kommer inte ens ut. Så den typen av segregering tycker jag är mest jobbig och sen har det faktiskt inträffat något som stör mig ännu mer och det är att om du åker ner till stan, det gör inte jag längre.

Intervjuare [00:45:58]: Varför det?

Talare [00:45:59]: Därför det är en sådan blandning med folk, du märker att de här som har kommit in de är i stan. Om du åker ner till Nordstan eller vad du än gör och folk som rör sig där det är invandrare i regel alltså sena invandrare då, och ungdomar och sådär, sådana som vi har ingen plats där längre känns det som. Man känner sig orolig helt enkelt lite grann sådär vad är det här för några? Ska de rycka av mig halsbandet? Ja det är alldeles för mycket sådan information, vilket jag förstår är fullständigt vansinnigt men ändå, man håller i sin väska och tycker att det här är lite obehagligt. Men däremot kan jag åka till Bäckebo och handla, vem tror du handlar i Bäckebo?

Intervjuare [00:46:38]: De som bor i närheten antar jag?

Talare [00:46:41]: Ja, och då kan man konstatera att där bor väldigt mycket som skulle betraktas som socialdemokrater, alltså som var det en gång i tiden, arbetarna de finns där ute, de åker inte ner till stan. Det är rätt lustigt så du har sådana här mönster som pågår i Göteborg hela tiden och som jag inte, sådana som jag reagerar på dem, för vi har sett sådana här mönsterförändringar förut och jag sysslar med sådana här frågor också så att, det blir lite intressant faktiskt att studera. Men min egen reaktion när jag kommer klockan tio på kvällen och byter buss i Brunnsparken, det känns inte sådär jättetryggt. Förr hade jag inte ens en tanke på det men nu känner jag att, jaha, och så ska de ut till Backa och sådär också de bor där ute också, Biskopsgården. Så den segregationen är obehaglig, men jag tror att den är av övergående natur naturligtvis. Men jag förstår precis varför folk röstar på SD så att säga, de blir lite rädda för det här, många, inte bara rädd heller, utan man reagerar på migration tror jag.

Intervjuare [00:47:53]: På vilket sätt tänker du att den är övergående?

Talare [00:47:57]: Att vi inte tar in så många. Vi måste bara integrera det vi redan har tagit in så att säga, och det gör vi ju, och kanske lyckas, om det inte blir för många så att säga men man är lite orolig för anhörighetsinvandring och sådana här saker, för det är inte den roligare delen utav det här. De barnen som kommer är okej, men de kvinnor som kommer är ett stort bekymmer för de får inga jobb eller har svårt för, jag säger inte att de inte får jobb men

de har svårt, de har en helt annan inställning till arbete överhuvudtaget för de ska vara hemma och ta hand om alla barnen, de har väldigt många barn. Det märker man också, en del av dem så att säga, men det försvinner ju. Det har varit så här också, jag menar jag vet hur det var för hundra år sedan här, det var många barn och de hade många syskon, mina svärföräldrar kommer jag ihåg så det var självklart, så det där är övergående så jag vet det, det är bara frågan om hur fort det går. Och lite intressant att se hur mina barnbarn agerar och tänker på det här, det studerar jag, men det är ganska typiskt att de går inte i kommunala skolor utan i privata skolor, det blir så.

Intervjuare [00:49:17]: För att du tänker...

Talare [00:49:18]: Ja det är föräldrarna ja man kan fråga dem, men det har blivit så och de är ändå inte på något sätt särskilt vridna åt det hållet men deras barn och ja det är väl deras kompisar och sådant de går i de här skolorna, och jag ska inte säga något för grabben gick i Samskolan så jag såg väl till det också [skrattar].

Intervjuare [00:49:43]: Men är det några ställen i staden som du tycker är särskilt viktiga för dig?

Talare [00:49:50]: [Skrattar] Nej inte för mig. Det är för sent om du förstår vad jag menar, jag är för gammal för att ens fundera på det, de är inte viktiga för mig.

Intervjuare [00:50:00]: Men har du några som du tycker om extra?

Talare [00:50:01]: Ja det kan man tänka sig då, och det... det finns inga kvar, de rör sig hela tiden så det finns inget, det var lite lustigt för min lillebror nu han flyttade tillbaka till Lunden och han är fruktansvärt förtjust i detta, han går där och tittar på hur det var när han var barn och jag förstår inte det alls, jag har inte den typen av nostalgi, men han är helt förtjust i detta så att det är väldigt olika. Jag kan säga som han det är trevligt där i Lunden och på Danska vägen det är vana miljöer men jag har inte bott där särskilt länge, det var bara under några ungdomsår, jag har bott min tid på Hisingen, 50 år på Hisingen det är liksom, och det är okej med Hisingen också men det utvecklas hela tiden och rör sig.

Intervjuare [00:51:03]: Vilken plats tänker du när du säger de försvinner, förutom Lunden då, alltså finns det någon plats som du gärna har gått till eller varit i?

Talare [00:51:09]: Nej men vi kan ta centralen och så ser du de höga husen där, alltså jag är fullständigt chockerad, jaha, gud vad tråkigt det här har blivit då. Så det tycker jag bara att man har förstört hela vägen ut där, bara för att ta något så drastiskt. Men just när man klämmer in de här höga husen så blir det väldigt märkligt tycker jag. Nu gillar inte jag höghus de här lådorna, jag är dessutom höjdrädd så jag tycker att det är obehagligt. Men, det är jättesvårt, man växer med vet du som Linnéstaden till exempel var jättefin och sen där grabben bor uppe på Vegagatan, det är sedan 60-talet så det är ganska, de, man har sett det, Nilssonsberg, det förändras precis hela tiden och det man räddade var Haga då till exempel som alla, många pratar om Haga, jag går gärna också dit i och för sig men jag är inte fullt så nostalgisk, så jag tycker att det där är jätteviktigt och att det skulle vara karaktären för Göteborg.

Intervjuare [00:52:17]: Men vad är det då tycker du?

Talare [00:52:19]: Det är naturligtvis den delen av staden, överhuvudtaget Haga och de höga stenhusen och sådär, men det beror på att de fanns när jag växte upp. Och jag har läst historien om det och läser man historien om Haga så vet man hur det såg ut när det var arbetarkvarter där och så vidare så allting förändras hela tiden, och som jag brukar säga, jag har ett spann, jag är så gammal så jag har ett spann på över hundra år, min svärmor, svärföräldrar var födde på 1890-talet och de var jätteroliga att lyssna på när de berättade vad de hade varit med om och så vidare och de levde till de var 95. Och min mamma då är född 1915 då och levde till hon var 97. Och sen har jag då mina barnbarn och framåt så man har ett jättespann, och så läser jag ständigt om historia och idéhistoria och sådana här saker, så för mig så är det en ständig rörelse, så de som slåss för Västlänken till exempel bidrar ju inte alls. Vadå jag vet att vi slogs för den och för den och jag hade nån (?) hotellbyggnad men det är sådant som är i närheten av dig som du slåss för, det gör alla, men det här gänget som har fått för sig att de började med de här biltullarna då, jag begrep aldrig det för biltullar fanns i Stockholm och åker du i Norge så betalar du och i Frankrike så betalar man jämt sådant här, så jag förstod aldrig vad var det? Det var ett sätt att finansiera, det är okej så det förstod jag aldrig. Däremot var det lite irriterande att man inte kunde åka över motorvägen och handla det kan jag hålla med om. Men det är ett sätt att finansiera och i Stockholm är det så och har varit hela tiden eller väldigt länge. Så att, eftersom jag inser hur förändringsbart det är så är det bara när de gör verkligen fula saker som jag reagerar, som de här höga svarta husen, lådorna som byggs så att säga. Om du tittar på den här arkitekturen (visar ut genom fönstret) så var den lite vacker, det var lite estetiskt och jag är lite svag för det då, det får gärna vara estetiskt, jag tycker om villaområden med trädgårdar och sådär, själv har jag en trädgård som jag har hållit på och sylta med jämt, jag tycker det är viktigt, jag bor till och med i ett sånt där Tyrolerhus med Tyrolerbalkong. Men lådorna vill jag inte ha, till och med där jag bodde i Lunden var det, det var modernt då, men det var låga hus ändå och det var inga sådär så att det var flera mil utan där var ett och sen kom en annan hög sen men de var inte höga, det fanns ingenting som var över sex eller sju våningar, som jag upplevde det i alla fall.

Intervjuare [00:55:15]: Men tycker du att du känner till alla stadens delar?

Talare [00:55:19]: Ja det gör jag. Men det beror på att jag medvetet, jag kör bil i stan och har gjort i alla år och jag tar gärna omvägar för att hålla koll på hur stan utvecklas, kan göra utflykter också men även om jag bara ska ta mig mellan två punkter så gör jag aldrig det på samma sätt, utan jag tar olika vägar. Och sen går jag en del också men jag är en bilmänniska så jag gör utflykter med bil, så jag har nog ganska bra koll på det och sen kan man diskutera Västlänken fram och tillbaka men det är en helt annan grej, det är för mig en logistikgrej och jag är van vid logistik också, jag har jobbat på materialförsörjning till Volvo så jag vet precis vad det betyder om logistiken fungerar. Så att jag är väl lite för positiv då, [skrattar] jag får vara lite försiktig när jag är ute på kalas och sådant så att jag inte bara provocerar men jag har väldigt svårt att förstå de här ja. Jag har också väldigt svårt att förstå folk som inte förstår att en stad planeras med väldigt lång framförhållning, det är en annan grej som är jädigt viktigt att förstå så de här besluten är fattade för jättelänge sedan och då får man vara med då om man nu är så intresserad av det här, det är bara det att det är man inte kompetent till,

det finns ingen som är kompetent tio år innan och vara med och bedöma om det här blir bra.

Intervjuare [00:56:56]: Hur ser du på Göteborgsandan?

Talare [00:56:59]: Eeh...

Intervjuare [00:57:02]: Vad står det för för dig?

Talare [00:57:03]: Det står för Göran Johansson. Nej jag ska inte säga det, det är det här med, det finns en sådan det här med att berätta historier och så vidare, det finns en viss attityd, tycker jag nog har funnits i alla fall som finns här. Sen har jag inte varit så himla inblandad i den faktiskt, jag är alldeles för industriorienterad så jag är mer intresserad av det och hela Sverige. Så det här med Göteborgsandan, det har varit trevligt att bo i Göteborg, och som jag sa det här med lagom stad får man inte glömma heller. Men när jag bodde i Stockholm det var liksom ingen, vadå, jag kommer inte ihåg att det var annorlunda där egentligen, det var också en viss anda. Men nu är Stockholm så jättestort, men de som bor där tycker säkert om det. Men Göteborgsandan det handlar mer om det här med roliga historier och sådant tror jag, för det märker man när man kommer ut att det ligger fortfarande många kvar som kan det här, nu råkar jag ha en man också som är historieberättare och musiker och sådär så han är verkligen en av de här om man säger så. Men jag kan inte påstå att man på Volvo kände någon speciell Göteborgsanda, om man säger sådär det finns liksom inte där.

Intervjuare [00:58:31]: Det fanns ingenting när ni var ute i världen och så vidare att ni just låg i Göteborg?

Talare [00:58:38]: Nej, nej inte direkt, man kan säga så här att det var många amerikanare som hörde att man var från Göteborg och det är ganska intressant i och för sig.

Intervjuare [00:58:46]: På...

Talare [00:58:46]: På språket, det engelska uttalet var alltså göteborgskt. Det var mer svenskt kan man säga, om du träffade svenskar där ute, det var inte att de var från Göteborg utan man stötte på det hela tiden.

Intervjuare [00:59:07]: Men upplever du att du är eller kallar, känner du dig som en göteborgare?

Talare [00:59:14]: Ja, sådär, men det är lite intressant eftersom syrran bor i Kungsbacka så kan man fråga sig känner hon sig som en göteborgare, det gör hon, de är väldigt klivna känns det som, samtidigt som man har en känsla av att Kungsbacka det är väl Göteborg det också ungefär så.

Intervjuare [00:59:30]: Vem är en göteborgare skulle du säga?

Talare [00:59:32]: Ja för mig är det alla runt om här är göteborgare skulle man kunna säga, som bor i omgivningen, som ligger inom kretsen för den här miljonen eller vad det nu kan

vara som finns här.

Intervjuare [00:59:39]: När blir man göteborgare då?

Talare [00:59:47]: [Skrattar] Ja, när man pratar göteborgska kanske. Det är väl ungefär som när du blir svensk när du pratar svenska. Det har väldigt mycket med språket att göra, att du kan prata språket, sen är det naturligtvis erfarenhet och historia om man pratar om Ferdinand Lundqvist till exempel och man inte vet vad det är och så vidare, så det är klart att det finns en Göteborgsdel i det här. Så historia och språk kan vara lite grann som man kan se men annars så...

Intervjuare [01:00:21]: Skulle du säga att det finns en äkta göteborgare?

Talare [01:00:30]: Nej, födda här kanske. Jag är inte äkta, jag får alltid säga att nej jag är faktiskt född i Stockholm men jag har göteborgska föräldrar så jag har hela tiden fått säga så. Så tidigare var det, när jag var ung så var det en grej att vara göteborgare men nu vet jag inte, det försvinner.

Intervjuare [01:00:51]: För vem kände du att du måste säga det?

Talare [01:00:53]: Ja jag fick höra det under en ganska lång tid faktiskt säkert 40 eller 50 år sådär så kunde man fortfarande säga, till exempel, på Volvo kommer det in folk från många håll, det är också ganska viktigt att komma ihåg att Volvo är, det är visserligen svenskt men det kommer folk från hela landet till Volvo, och på Chalmers och så vidare de kom från alla håll så jag har hela tiden mött folk som kommer från andra håll, och i samband med det så kan man ha fått lite gliringar av andra göteborgare, nä men du är ju inte född här så. Så att född här var viktigt.

Intervjuare [01:01:33]: Nu tänker jag på, jag får liksom känslan av att Volvo verkligen är som en värld där du har levt [skrattar].

Talare [01:01:36]: Ja. Jajamän, precis och det är viktigt att komma ihåg att det är så. Du vet jag har varit där i 40 år, jag har varit med och byggt upp det här på olika sätt och jag har verkligen varit med i det så det finns i mina, det var det jag ägnade åt och det var jättekul, så jag ägnade mig inte åt Göteborg och sen hade jag familj och släkt och vänner och så, men själva stan och så har aldrig haft någon betydelse så för mig, beroende på att jag inte jobbar på det sättet.

Intervjuare [01:02:06]: Nej du har inte känt att du identifierar dig eller på något sätt hör hemma, känner du att du hör hemma i Göteborg?

Talare [01:02:09]: Ja, ja, men det är liksom det har ingenting egentligen med Göteborg att göra eller det är bara att man är född här. Det är naturligt när man är född här men jag kan höra att Pernilla och jag har olika åsikter om detta, det är ganska roligt eftersom hon jobbar här på museet och är mer inriktad på själva Göteborg som företeelse.

Intervjuare [01:02:34]: Men om du får gäster som kommer från någon annanstans, vad visar,

valt, och ni ska göra någonting?

Talare [01:02:36]: Ja det kan vi ta som exempel, ja, det var en bra idé för det får jag ofta och då kanar jag runt med dem och ska visa dem allt möjligt, och bortsett från att vi ofta går på museer då, så blir det att man åker runt och tittar på Långedrag, det har väldigt mycket med vatten att göra, vi har haft båt också, så att jag är, kommer jag inte ihåg men vi har haft båt, min man har haft båt i alla år så den sålde vi förra året, så vattnet har varit väldigt viktigt för oss, och det älskar jag då, vatten, åker gärna ut med båt och tar gärna färjan över där det är vatten och vi har haft sommarställe uppe på, åt Marstrand till och sådana här saker så, vattnet är viktigt på något sätt, och även i Göteborg är det viktigt att man tar vara på vattnet, men om du åker till Stockholm så gör de, det också fast de gör det på ett annat sätt. Så det är egentligen inte, men om jag ska visa folk så gör jag det eller så tar jag dem till Marstrand eller, ofta ut till havet så att säga på ett eller annat sätt och till Dyrön där grabben bor nu, det är ganska typiskt men i stan då ja, jag åker till galoppbanan med folk, ute i Torslanda där, Tuve, för jag har alltid haft ett visst hästintresse och red när jag var ung också, jag har gjort mycket, så det är lite kul att gå och titta på galopp och där tar jag med mig lite folk då. Däremot har jag till exempel aldrig gått på bio, det är för mig främmande att gå på bio, det gjorde man som barn gick på matiné, men sen har jag aldrig...

Intervjuare [01:04:30]: Varför det tror du?

Talare [01:04:32]: Nej, jag vet inte. Det har aldrig intresserat mig, jag har läst fruktansvärt mycket, redan som barn gick jag till biblioteket och hämtade tio böcker och bar hem, varje vecka, men bio ja det var lite bio då för då gick man på matiné och sådär, med veckopengen, så jag ser inte på bio, och jag ser inte film på TV heller så där är jag lite knäckt, för jag ägnar mig åt böcker istället kan man säga. Men just Göteborg var en väldigt filmstad så folk gick på bio men inte jag, så du har säkert rätt i att det här Volvo drog och så vidare och sen hade jag ett privatliv som handlade mer om att vara ute på sjön, vara på landet och ute i naturen och sådana saker. Ja gå i Slottsskogen det är självklart och jag är med i Botaniskas vänner och jag menar...

Intervjuare [01:05:33]: Är du där ibland i Slottsskogen och Botaniska?

Talare [01:05:33]: Jajamän och Botaniska jag är med i deras vänner, och jag går på operan, jag har gått i 40 år på operan och det är också sådana här, Konserthuset och sådant så musik är väldigt kul. Jag får nästan tänka efter. Och sådant här fungerar ju, det har varit en bra opera under de här 40 åren förut var det Stora Teatern och sen blev det operan och jag var med och la pengar till operan faktiskt, så jag har haft väldigt, och så har jag spelat golf rätt länge, men det är också ut åt havet.

Intervjuare [01:06:16]: Är det på Hisingsviden då?

Talare [01:06:17]: Nej det var ute i Tjuvkiel där borta Gullbringa golfbana var vi med i när den startade, så jag är gärna med när saker och ting startar så och är med i början, så jag är en typisk utvecklingsmänniska det bara är så och det gör att det, ja, men du ställer ju rätt frågor, vem, vad visar jag.

Intervjuare [01:06:38]: Ja [skrattar].

Talare [01:06:40]: Restauranger går vi på också men det har blivit, det började vi i och för sig med på 70-talet redan, så jag var tidig med det också, men idag är det så självklart att gå ut på restaurang. Däremot är man väldigt förvånad hur de poppar upp, jaha där försvann den och så är det en ny. Fruktansvärd rörelse på restauranger, som känns lite förvånande men, det är uppenbarligen så att vår ekonomi tillåter att vi går ut och äter mycket, och sen ska det vara kul, det ska hända något hela tiden. Men det har ju mer med tidsandan att göra än med Göteborg, för det är likadant över hela världen.

Intervjuare [01:07:23]: Finns det något som du tycker det här är dåligt med Göteborg?

Talare [01:07:30]: Det ska vara centralstation då [skrattar], nej men hela idén med centralen, att man inte har gjort någonting åt den egentligen tidigare, så därför förstår jag inte alls de som protesterar mot Västlänken det är bara att den är alldeles för sen, för det här att alla ska in till centralen och byta, det är ett rått hål alltså.

Intervjuare [01:07:55]: Och vad är det bästa?

Talare [01:08:05]: Det är nog vattnet. Det här att man är i närheten av vatten och kan utnyttja vattnet, jag tycker man skulle utnyttjat det mer än man gör, man kunde gott öppnat hamnkanalerna igen till exempel det hade varit jättetrevligt.

Intervjuare [01:08:22]: Har du någon idé om hur du tror Göteborg är om femtio år eller?

Talare [01:08:29]: Jag skulle säga att det är jättesvårt att säga beroende på att det har svängt så vansinnigt under min livstid. På 60- och 70-talet så skulle allting ut och så plötsligt på 90-talet ska allting in och det blir väldigt märkligt. Till och med Volvo har flyttat in till stan om man säger så, hela lastvagnar har flyttat tillbaka till Lundby, där vi började en gång och så tycker man jaha, kunde inte de varit där ute vid Torslanda, det var väl bra. Men då visade det sig för då händer någonting helt annat, det vill säga att den här robotiseringen kommer medföra att du inte behöver förflytta människor lika mycket, så hela systemet kommer att se annorlunda ut och jag kan inte riktigt bedöma hur det här, eller ha någon uppfattning om, vi har lite olika uppfattning min son och jag, han ser att allting samlas i centrum i stan här och att man bygger och så vidare, och det. Men jag tror fortfarande att vi har den här längtan till naturen som gör att vi inte, vi kommer nog inte att bli New York, jag tror inte det. Men det beror ju på vad de vill de här barnen som växer upp nu, och de är så vana vid det här så de kanske inte ser det, och när jag ska ut i naturen, men man ser i alla fall en massa familjer som nu flyttar ut från stan. Det är väldigt många faktiskt, som inser att den här stan, stan är inte för barn, det har jag aldrig tyckt. Man kan inte leva på Slottsskogen och Plikta och sådär, och då har man, jag menar mina barn de har sommarställe, varför har de det? Jo det är ett sätt att få ut det här så att säga, men frågan är vill man bo i stan då? Hur beroende kommer man att bli? Ja om man vill träffa människor, det är ju det det handlar om, så jag har väldigt svårt att säga vad som kommer att bli, men jag tror att det kommer att bli förändringar igen, att det kommer att bli en helt ny inriktning snart.

Intervjuare [01:10:48]: Spännande.

Talare [01:10:50]: Mm, det är jättespännande.

Intervjuare [01:10:51]: Vad tänker du med en helt ny inriktning?

Talare [01:10:54]: Ja att vi kanske börjar flytta ut igen, men kanske med en annan balans.

Intervjuare [01:10:58]: Ja just det.

Talare [01:11:00]: Det hoppas att vi kommer ifrån de här höghusen, jag förstår bara inte dem.

Intervjuare [01:11:04]: Men sen ska jag fråga också lite mer om din stadsdel där du bor då, vad det är som du tycker är bra där?

Talare [01:11:10]: Det är villaområdet.

Intervjuare [01:11:12]: Det är villaområdet?

Talare [01:11:12]: Ja det är det här med låghus det är det inget snack om utan, jag vill ha lägre hus helt enkelt.

Intervjuare [01:11:19]: Men du har stannat i Brunnsbo även när du har flyttat alltså, vad är det du har gillat med Brunnsbo som har gjort att det är bra att bo i?

Talare [01:11:27]: Ja, då kan jag säga att det var bostadsbrist och då fick man välja det som fanns och så jobbade jag på Hisingen, så det var väldigt enkelt. Men där finns också en del höghus och vi bodde i höghus faktiskt och så, men det var mer av tvång. Men Brunnsbo är ett ganska isolerat område om man säger så, det har bevarats ganska väl, faktiskt, det har inte hänt så jättemycket, inga nya höghus, ingenting, utan det är de gamla höghusen, och nu renoverar man hele skiten och det är ett sånt där område som är klassat, så man får inte göra vad man vill där i Brunnsbo. Inte vårt hus men där vi bodde och radhus och så som vi också bott i. Så på det sättet så är det i skarpt, men nu håller man på att göra om då i, jag vet inte om du vet men Selma Lagerlöfs torg bygger man om, och det är en del av oss också, om man säger så, man handlar ju där, och då blir det det här, jävlar vilka höga hus, och så tätt det blir. Man har byggt om vid Wieselgrensplatsen och sådant där där är också höga eller bakom Backaplan där bygger man också, och det är också höga hus, fast där har man lyckats ändå få lite luftiga gator tycker jag. Men den här förtätningen är jättejobbig. Du tar ju bort all utsikt och allting och det är väldigt viktigt tycker jag med utsikt. Så jag kommer nog aldrig att eller jag kan inte acceptera centrum så att säga, men det är klart att när jag tittar på barnbarnen så skiter de i det. Allting är vad man vänjer sig vid så att säga, tror jag.

Intervjuare [01:13:13]: Men förutom de höga husen har det varit något som inte har varit bra med att bo där du bor, tycker du?

Talare [01:13:24]: Ja det är den här tunneln och E6:an då som har blivit så stort, det är sådan våldsam biltrafik där. Och det stör inte direkt, men det påverkar vad man gör där så att säga.

Och man kommer förvandla hela Brunnsbo nu är planen och göra järnvägsstationer och grejer så det blir helt annat, inte själva Brunnsbo men en bit bort. Men jag förstår det, det är klart att den här infrastrukturen måste fungera, och jag är själv med och kör i den [skrattar]. Så jag förstår det, men däremot så är jag väldigt osäker på hur mycket förflyttningar det egentligen kommer att behövas, så jag har ju den hela tiden, jag som är ute och kör bil ser hur det påverkas med det här, hur mycket lastbilar som är ute nu.

Intervjuare [01:14:12]: Och hur tycker du att det har ändrats?

Talare [01:14:14]: Det påverkar, det är mycket, mycket mer lastbilar.

Intervjuare [01:14:16]: Idag?

Talare [01:14:18]: Oh ja, det ökar fruktansvärt. Det är inte sådär jätteofta jag ligger och kör ner till Varberg och så, men det händer några gånger i månaden eller någon månad, och då ser man alla dessa långtradare, och jag har legat och kört här när jag jobbade på 90-talet, då var jag och körde i Sverige hur mycket som helst, överallt för jag hade folk sittande i Eskilstuna och Olofström och överallt, Köping och var och besökte dem nästan varje vecka. Och jag tyckte att det var jobbigt med lastbilarna då, men nu kan man konstatera att det ökar något fruktansvärt och det är inte så konstigt, det är e-handel och allt sådant där.

Intervjuare [01:15:05]: Ja just det.

Talare [01:15:05]: Så hur en stad, de här som sitter och, det skulle vara roligt att prata med dem som planerar staden egentligen hur de ser på alla de här flyttningarna men vi hänger ju inte med i ökningens takt, det har vi inte gjort, så bo vid Tingstadstunneln är inte sådär jätteroligt. Framförallt inte att ta den vägen, det gör jag aldrig.

Intervjuare [01:15:29]: Nej men du trivs där du bor ändå?

Talare [01:15:30]: Ja precis där jag bor, området är jättefint, men det beror på att det är ett villaområde, jag tror du kan ta vilket villaområde som helst och få den reaktionen. Sen är det mycket mer blandat om hur är det att bo i Kortedala till exempel, eller något sådant där, där finns villor också, men så fort du går ner till ett villaområde då blir det en helt annan nivå, då är det sociala livet helt annorlunda, det är mycket personligare, det är inte en trappuppgång. Och det här misstänker jag, kanske kommer att vinna, det här att barnfamiljerna nu flyttar ut, varför gör de det? Ja det blir en helt annan miljö för barnen och är det då i närheten av Göteborg så är det helt okej, att flytta till Kungsbacka är på det sättet är helt okej i och med att transportererna blir bättre. Så det är vad jag tror kommer att ske. Fast då får vi väl riva de här jävla stora husen [skrattar].

Intervjuare [01:16:34]: Just det, men du jag ska fråga också vad det var som fick dig att vilja vara med här i projektet?

Talare [01:16:41]: [Skrattar] Det är det här att jag tycker att det är viktigt att prata om de här grejerna så att säga, vad har hänt och hur ser det ut, och eftersom jag tycker själv då att jag har en ganska djup erfarenhet inom flera områden så har jag alltid varit intresserad av att

vidarebefordra dem på något sätt. Så det är skälet till att jag tyckte att det här, ja men här, när det gäller Göteborg så har vi åtminstone Volvo och kvinnofrågan och så vidare och sen har jag även Göteborg med mig så att säga. Och bara att visa hur Göteborg, att man kunde göra en klassresa, det har inte så mycket bara med Göteborg att göra men, och det här med Göteborgs flickskolor är viktigt tycker jag då att komma ihåg att de fanns och vilken betydelse de hade. Kjellbergska flickskolan är ju jättegammal, det fick man lära sig när man kom dit, den var från 1835 eller något sådant, den är jättegammal, en av de första flickskolorna. Så det var lite roligt att gå där på det sättet och följa med, så jag tycker att jag har med mig väldigt mycket historia och så gillar jag museer och jag gillar allting, så jag är lite knäpp så.

Intervjuare [01:17:56]: Men jag är jätteglad att du ville vara med. Var det som du tänkte dig ungefär?

Talare [01:18:03]: Ja, ja jag förstår precis vad det är jag menar jag är inte... [skrattar]

Intervjuare [01:18:07]: Och det är inget annat som du kände att det här hade jag också velat prata om?

Talare [01:18:10]: Det kommer jag säkert på sen.

Intervjuare [01:18:11]: Ja då får du höra av dig.

Talare [01:18:13]: Eftersom jag pratar så mycket så hinner jag ösa ur mig ganska mycket så att och det finns ju många mycket mer personliga grejer i sådant i det här som jag, helt andra saker om man behandlar livet och så här, men det här var mest om det som jag tycker hör mer till själva det yttre livet då, som har betydelse för Göteborgs historia kanske. Jag kunde ha berättat om mina svärföräldrar det var lite roligt också.

Intervjuare [01:18:40]: Just det [skrattar].

Talare [01:18:42]: Deras liv och vad man hörde om dem och mammas liv och, det är liksom det är ganska roligt att ha det perspektivet, de åkte alltså med häst och vagn till Göteborg från Kungälv då, de bodde i Kungälv. Eller också gick man till Göteborg, de hade sådana här berättelser, de är uppifrån Bohuslän. Så det finns oerhört mycket runt men då blir det, de bodde på Kvarnberget, vad betyder Kvarnberget? Vad har hänt där? De bodde nere vid hamnen, de hade båt nere vid Lilla Bommen, och de berättade om kyrkan och kyrktagning och grejer som de har upplevt då, det finns, det blir ett sådant jädra perspektiv och så plötsligt är man här nu, och så undrar man vad ska hända. Jag tror dock att det är så vansinnigt mycket förändringar på gång, så att det kommer att hända något som vi inte idag inser tror jag, alls, och det gjorde man inte då heller, du kan fråga de som är födda 1895 vad de trodde om, och jag kommer ihåg spårvagnarna som man åkte på 40-talet eller 50-talet ska jag säga, öppna spårvagnar och sådär. Så bortsett från att jag själv är uppfostrad väldigt modernt så pågick det runt om väldigt mycket som man såg, nej jag skulle kunna prata hur länge som helst.

Intervjuare [01:20:30]: Ja du får skriva ner.

Talare [01:20:33]: Nja, jag är inte så, så intresserad är jag inte, jag tycker mest om att prata, skriva då skriver jag avhandlingar och sådant istället det är helt okej, jag skulle kunna göra en avhandling.

Intervjuare [01:20:44]: Ja roligt. Nu stänger jag av mikrofonen här, tack så hemskt mycket för din medverkan.

Talare [01:20:45]: Okej.

Intervjuare [01:20:48]: Då ska vi se...

[bandningen slutar]